הלכה · משנה תורה · מפרשים · יד איתן · ספר הפלאה

יד איתן על משנה תורה, הלכות נזירות

רבי אברהם משכיל לאיתן

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

יד איתן על משנה תורה, הלכות נזירות

רבי אברהם משכיל לאיתן

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/יד-איתן-על-משנה-תורה-הלכות-נזירות/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה 39-202611200317v של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה יז 4
פרק ג 4
הלכה ח 4
הלכה י 4
הלכה יג 4
פרק ה 4
הלכה יא 4
הלכה טו 4
הלכה כא 5
פרק ז 5
הלכה יג 5

פרק א

הלכה יז

במל"מ: וא"כ אף דקאמר לכשיהיה לי בן או בת לא היה דעתו אלא לבן או לנקבה ודאית. עיין תוס' נדה (דף כ"ח):

פרק ג

הלכה ח

בלח"מ: ולכך נראה לומר דהא ודאי ט"ס הוא בספרי רבינו וצ"ל שלשים ואחד יום. עיין מהרי"ט ח"ב ח"מ סי' פ"א ובס' בה"ז:

הלכה י

מי שנדר ב' נזירות כו' ומנה את הראשונה והפריש קרבן ואח"כ נשאל עליה עלתה לו ראשונה בשנייה ואפי' הביא כפרתו. דע שכל דברי רבינו הללו הם גמרא ערוכה בבבלי פ"ג דשבועות. ויש לתמוה על הכס"מ שהראה מקורו מהתוספתא וכתב שכן משמע בירושלמי ולא נזכר מסוגיא דבבלי הנ"ל:

הלכה יג

שמשון לא היה נזיר גמור כו'. עיין בכס"מ ולח"מ ותוי"ט. ול"נ הכרח יותר גדול לדעת רבינו ז"ל מהא דתנן בהדיא בפ"ב דנדרים (דף י"ח ע"ב) ר' יהודה אומר סתם תרומה ביהודה אסור בגליל מותר כו'. אלמא דס"ל דנודר בדבר האסור מותר דהא תרומה הוי דבר האסור כמ"ש תוס' והרא"ש והר"ן אלא ע"כ דאפי' ר"י דאית ליה נזירות שמשון מודה בזה וכדעת רבינו:

פרק ה

הלכה יא

נזיר שגלח שערה אחד כו' וכן אם תלש בידו חייב. הכס"מ נדחק בזה דאמאי פסק כר' יאשי' ולא כר' יונתן. ובחנם נדחק דהא סתם מתני' דתנן שסיפסף כל שהוא חייב כר' יאשי' אתיא וכ"כ התוס':

הלכה טו

נזיר שנטמא למת טומאת שבעה בין בטומאות שהוא מגלח עליהן ובין בטומאות שאין מגלח עליהן ה"ז לוקה. ותמה המ"ל שדברי רבינו הללו סותרים מ"ש מהל' טומאת מת

הלכה ג' שכל טומאה מן המת שאין הנזיר מגלח עליה אינה דין תורה וכאן כתב דחייב על טומאה שאינו מגלח עליה משמע שהוא מה"ת והניח בצ"ע. וכ"ה בשו"ת זרע אברהם. ואני תמה איך נעלם מהגדולים הללו מ"ש הכס"מ בפ"ג מהל' ביאת מקדש ובפ"ה מהל' טומאת מת שדעת רבינו היא שאין אותו הכלל אמור אלא בטומאות הפורשות מן המת כגון רובע עצמות ורביעית דם ולא לענין טומאת נגיעה במת כגון טומאת נגיעת שני בראשון שנגע במת דבזה חייבין על ביאת מקדש אע"פ שאין הנזיר מגלח עליה. וז"ש כאן רבינו דנזיר שנטמא למת טומאת ז' בטומאה שאין הנזיר מגלח עליה כגון שנגע בכלים שנגעו במת שטמא טומאת שבעה וחייב עליה על ב"מ ומש"ה לוקה עליה דהוי ד"ת אע"פ שאין מגלח עליה:

הלכה כא

בלח"מ: כבר כתבו התוס' ז"ל בפ' שלשה מינים. צ"ל בפ' ג' דנזיר:

פרק ז

הלכה יג

נזיר וכהן שפגעו במת מצוה יטמא נזיר כו' שקדושתו קדושת שעה ואפי' היה נזיר עולם. ופירש הלח"מ שיש לו היתר בשאלה או קודם שנדר משא"כ כהן אין לו היתר כלל ודלא כהתוס' שכתבו דטעמא דמטמא נזיר עולם משום דמ"מ סתם נזירות הוא שלשים יום אלא משום שיש לו היתר. ויש ראיה לפי' רבינו מהירושלמי דפ"ז דנזיר גבי הא דתנן כהן ונזיר שהיו מהלכין בדרך ופגעו במת מצוה יטמא נזיר שאין קדושתו קדושת עולם ואל יטמא כהן שקדושתו קדושת עולם. ופריך התם הגע עצמך שהקדישו אביו מרחם (פי' דהוא קדושת עולם) ומשני זו תורה וזו אינה תורה (פי' דמה שאביו מדיר בנו בנזיר אינו מפורש בתורה אלא הל"מ) משמע דאי היתה מפורש בתורה היה שוה לכהן ש"מ כפירוש רבינו דאי לפירוש התוס' אף אי הוה ד"ת אינו שוה לכהן מחמת דסתם נזירות הוא ל' יום. אבל לפירוש רבינו א"ש דהיה שוה משום שהוא קדושת עולם שאין לו היתר ככהן: